

Ştii cum e: pui mâna pe-o carte, o deschizi şi descoperi – încă o dată – că autorul i-a dedicat-o altciva, nu ţie.

Nu şi de data aceasta.

Pentru că nu ne-am întâlnit încă/ne-am cunoscut doar în treacăt/suntem nebuni unul după celălalt/nu ne-am văzut de mult timp/într-un fel suntem înrudiţi/nu ne vom întâlni niciodată, dar sunt convins că vom da totuşi întotdeauna dovadă de afecţiune unul pentru celălalt...

Această carte îți este dedicată.

Ştii care-i conţinutul dedicaţiei; probabil că ştii şi de ce ţi-a fost dedicată.

Notă: autorul profită de ocazie ca să-şi ridice pălăria, plin de respect, în faţa fantomelor lui Zora Neale Hurston, Thorne Smith, P.G. Wodehouse şi Frederick „Tex“ Avery.

CAPITOLUL UNU

ÎN CARE SE VORBEŞTE, ÎN PRINCIPAL, DESPRE NUME ŞI DESPRE RELAȚII DE FAMILIE

Totul începe, aşa cum încep majoritatea lucrurilor, cu un cântec.

La urma urmei, la început au fost cuvintele, iar ele au fost rostite pe o melodie. Aşa a fost făcută lumea, aşa a fost împărătit vidul, aşa au apărut pe lume pământul, stelele, visele, zeii cei mititei şi animalele.

Au fost cântate.

Animalele cele mari au fost cântate în existenţă după ce Cântăreţul a terminat cu planetele, cu munţii, cu copacii, cu oceanele şi cu animalele mai mici. Au fost cântate culmile care leagă tot ce există, apoi terenurile de vânătoare şi bezna.

Cântecele au rămas. Ele durează. Cântecul potrivit poate transforma un împărat într-un măscărici, poate dărâma o dinastie. Un cântec poate dăinui mult timp după ce evenimentele şi oamenii din el s-au transformat în pulbere şi în vise şi au dispărut. Aceasta-i puterea cântecelor.

Mai poţi să faci şi alte lucruri cu cântecele. Ele nu crează doar lumi şi recreează existenţe. De exemplu, tatăl lui Fat Charlie Nancy le folosea ca să obțină ceea ce spera şi se aştepta să fie o noapte minunată.

Înainte ca tatăl lui Fat Charlie să intre în bar, barmanul fusese de părere că seara aceea de karaoke avea să fie un eșec răsunător. Dar tocmai atunci bătrânelul intră țanțoș în local, trecu pe lângă masa la care stăteau câteva blonde cu bronz proaspăt și cu surâsuri de turiste, o masă aflată lângă scena improvizată din colț. Își scoase pălăria în fața lor – pentru că purta pălărie, una verde, impecabilă, și mănuși galbene, de culoarea lămâii –, apoi se îndreptă către ele. Femeile chicotiră.

— Vă distrați, doamnelor? întrebă el.

Femeile continuă să râdă cu subînțeles și-i ziseră, mulțumindu-i de întrebare, că se simțeau bine și că se aflau în vacanță. Iar el le spuse că se vor simți și mai bine, doar să aibă răbdare.

Bărbatul era mai în vîrstă decât ele, mult, mult mai în vîrstă, dar fermecător, precum cineva dintr-o epocă de mult apusă, în care manierele elegante și gesturile de curtoazie însemnau ceva. Barmanul se relaxă. Cu un asemenea personaj în bar, seara avea să fie minunată.

Urmă karaoke. Urmă dans. Bătrânelul urcă pe scena improvizată și cântă nu o singură dată, ci de două ori. Avea o voce frumoasă, un zâmbet minunat și picioarele-i țopăiau când dansa. Prima oară când urcă pe scenă cântă „What's New Pussycat?” A doua oară când urcă pe scenă îi distruse viața lui Fat Charlie.

Fat Charlie fusese gras doar câțiva ani, începând cu puțin înainte de a împlini zece ani – adică atunci când mama sa anunțase întreaga lume că se săturase și că pusese capăt căsniciei cu țapul ăla bătrân cu care făcuse greșeala să se

mărite (iar dacă domnul respectiv avea vreun argument împotrivă, putea să și-l vâreștie el unde) și că avea să plece a doua zi dimineață undeva, cât mai departe, iar el să facă bine să nu încerce să-o urmeze – până la vîrsta de paisprezece ani, când băiatul crescă un pic și făcu mai mult sport. Nu era gras. Sincer vorbind, nu era nici măcar dolofan, ci doar ușor plinuț. Însă numele Fat Charlie se lipise de el ca o gumă de mestecat de talpa unui pantof de tenis. Se prezenta drept Charles – sau, pe când avea douăzeci de ani, Chaz; sau, în scris, drept C. Nancy –, dar fără niciun folos: numele se strecu, pătrundeau în partea cea nouă a vieții sale aşa cum gândacii invadăza crăpăturile și spațiul din spatele frigiderului dintr-o bucătărie nouă și, fie că-i plăcea, fie că nu-i plăcea, devinea din nou Fat Charlie.

Charlie știa, într-un mod irațional, că acest lucru se întâmpla pentru că porecla îi fusese dată de tatăl său, iar când tatăl său dădea nume lucrurilor, acestea prindeau.

În casa de vizavi, pe strada din Florida unde crescuse Fat Charlie, trăia un câine. Un boxer de culoarea alunei, cu picioare lungi, cu urechi ciulite și cu un bot de parcă animalul, când fusese cățeluș, se izbise cu nasul de un zid. Ținea capul sus și coada ridicată. Era, fără nicio îndoială, un aristocrat printre canine. Participase la concursuri pentru câini. Câștigase premii pentru „Cea mai bună rasă” și pentru „Cel mai bun din clasă”, chiar și un premiu pe care scria „Cel mai bun din concurs”. Câinele se bucura de numele Campbell’s Macinrory Arbuthnot al Șaptelea, iar proprietarii săi, când se simțeau apropiati de el, îi ziceau Kai. Astă durase până în ziua când tatăl lui Fat Charlie, care stătea pe veranda lor dărăpată și-și sorbea berea, observase câinele care se plimba prin grădina vecinului, într-o lesă ce se întindea de la un palmier până la un stâlp al gardului.

— Ce câine tont¹, spusese tatăl lui Fat Charlie. Arată ca prietenul lui Donald Duck. Salut, Goofy!

Și ceea ce fusese cândva „Cel mai bun din concurs” se schimbă brusc. Fat Charlie avusese impresia că văzuse câinele prin ochii tatălui său și se întrebase dacă, la urma urmei, nu avea de-a face cu un câine cu adevărat nătărău. Iar acesta se schimbase, de parcă era din cauciuc.

Nu durase mult până când numele se răspândi pe toată strada. Proprietarii lui Campbell's Macinrory Arbuthnot al Șaptelea se luptaseră cu el, dar ar fi putut la fel de bine să se certe cu un uragan. Oameni complet străini mângâiau acum capul mândrului boxer de altădată și-i spuneau:

— Salut, Goofy! Ce mai faci, băietete?

După asta, stăpânii câinelui nu l-au mai înscris la cursuri. Nu mai aveau curaj. Cei din juriu spuneau că-i „un câine care pare tont”.

Numele date de tatăl lui Fat Charlie prindeau. Așa stăteau lucrurile, și pace!

Dar nu asta era cea mai mare problemă în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie.

În anii în care Fat Charlie crescuse, existaseră mai multe candidaturi pentru lucrul cel mai rău referitor la tatăl său: ochi neastâmpărați și degete la fel de neastâmpărate, cel puțin conform spuselor tinerelor din zonă, care se plângneau mamei lui Fat Charlie, iar atunci ieșea cu scandal; micile trabucuri pe care le fuma, al căror miros se lipea de tot ce atingea; patima sa pentru o anumită formă târșăită de step – care, după bănuielile lui Fat Charlie, fusese la modă în Harlem doar o jumătate de oră, prin anii 1920; totala și invincibila sa ignoranță privind treburile lumii moderne,

---

¹ Goofy (lb. eng.) (n. r.).

combinată cu aparenta convingere că serialele de la televizor erau fragmente de-o jumătate de oră din viața și din strădaniile unor persoane adevărate. Toate acestea, luate fiecare în parte, nu erau – după opinia lui Fat Charlie – cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl său. Dar fiecare dintre ele contribuia la cel mai rău lucru.

Iar cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl lui era, pur și simplu, următorul: era jenant.

Bineînțeles, toți părinții sunt jenanți. Asta-i felul lor. Părinții, prin natura lor, jenează doar pentru că există, aşa cum copiii de o anumită vârstă, prin natura lor, sunt copleșiți de jenă și de chin doar pentru că părinții le vorbesc pe stradă.

Bineînțeles că tatăl lui Fat Charlie ridicase chestia asta la rang de artă, pur și simplu îi făcea plăcere, aşa cum se bucura să facă glume proaste, de la cele simple – Fat Charlie n-o să uite niciodată cum a fost prima oară când a urcat într-un pat umplut cu plăcinte cu mere – la cele inimagineabil de complexe.

– De exemplu? întrebă Rosie, logodnica lui Fat Charlie, într-o seară în care acesta, deși de obicei nu vorbea despre tatăl lui, se străduia să-i explice de ce credea că era o idee teribil de neinspirată să-l invite la nunta lor.

În momentul acela se aflau într-un bar de vinuri din South London. Fat Charlie fusese mult timp de părere că șase mii cinci sute de kilometri și Oceanul Atlantic erau exact ceea ce trebuia să fie între el și tatăl său.

– Ei bine..., zise Fat Charlie în timp ce-și amintea o grămadă de ofense, fiecare făcându-l să se cutremure involuntar; alese una dintre ele. Pe când schimbam școlile, în copilărie, tăticul meu se străduia să-mi arate ce succes avu-se el de Ziua Președinților când fusese copil, pentru că legea spunea că acei copii care se duc la școală de Ziua

Președinților îmbrăcați ca președintele lor favorit capătă o pungă mare cu bomboane.

— Oh! exclamă Rosie, ce lege drăguță! Mi-ar fi plăcut să avem și noi aşa ceva în Anglia.

Rosie nu ieșise niciodată din Regatul Unit, dacă nu punem la socoteală o vacanță pe o insulă care, după părearea ei, era în Mediterana. Rosie avea ochi căprui și un suflet bun, chiar dacă nu se pricepea la geografie.

— Nu-i o lege drăguță, zise Fat Charlie. Nu-i nicio lege. O inventase el. În majoritatea statelor nu sunt ore de curs de Ziua Președinților, iar cele în care se țin ore nu au vreo tradiție legată de mersul la școală îmbrăcat ca președintele favorit. Copiii îmbrăcați ca președinții nu primesc pungi mari cu bomboane în urma unui act al Congresului, iar popularitatea ta în anii ce vor urma, în gimnaziu și în liceu, nu-i decisă de hotărârea de a te îmbrăca precum un anumit președinte – copiii obișnuiți se îmbracă precum președinții cunoscuți, adică Lincoln, Washington sau Jefferson, dar cei care vor deveni populari se îmbracă precum John Quincy Adams sau Warren Gamaliel Harding – sau vreun altul din aceeași categorie. Și aduce ghinion să discuți despre subiect înainte de ziua respectivă. De fapt, nu-i niciun ghinion, dar el spunea că aşa este.

— Băieți și fete îmbrăcați ca președinții?

— Da. Băieți și fete. Așa că mi-am petrecut săptămâna dinaintea Zilei Președinților citind tot ce se putea citi despre președinte în *World Book Encyclopedia*, încercând să-l aleg pe cel potrivit.

— N-ai bănuit niciodată că te lua la mișto?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu te gândești la aşa ceva când se ocupă de tine tăticul meu. E cel mai rafinat minciinos pe care l-am întâlnit vreodată. E foarte convingător.

Rosie luă o înghițitură de Chardonnay.

— Și în ce președinte te-ai îmbrăcat ca să te duci la școală?

— Taft. A fost al douăzeci și șaptelea președinte. Purtam un costum cafeniu, găsit undeva de tatăl meu, cu cracii de la pantaloni suflecați și cu o pernă îndesată în față. Îmi pictasem o mustață. În ziua aceea, tăticul meu m-a condus el însuși la școală. Mergeam foarte mândru de mine. Ceilalți copii țipau și mă arătau cu degetul. La un moment dat, m-am încuiat într-o cabină din toaleta băieșilor și am plâns. Profesorii n-au vrut să mă lase să mă duc acasă să mă schimb. Am petrecut toată ziua îmbrăcat așa. A fost un infern.

— Ai fi putut să faci ceva. Ai fi putut să spui că te duci după aceea la un bal mascat. Sau să le spui adevărul.

— Mda, spuse Fat Charlie, morocănos, amintindu-și prin ce trecuse.

— Ce-a zis tăticul tău când te-ai întors acasă?

— Oh, a izbucnit în hohote de râs. A chicotit, a râs, a hohotit. Apoi mi-a zis că poate cei de aici nu mai aplicau legea de Ziua Președinților. Ce-ar fi să mergem împreună pe plajă și să ne uităm după sirene?

— După sirene?

— Așa că ne-am dus pe plajă și ne-am plimbat, iar el a fost mai jenant decât orice om de pe planeta asta: a început să cânte, a început să danseze Tânărăt prin nisip, a început să discute cu oamenii în timp ce mergea – oameni pe care nu-i cunoștea, oameni pe care nu-i întâlnise niciodată, iar mie nu-mi plăcea asta. Apoi mi-a zis că în Atlantic erau sirene și că, dacă o să mă uit suficient de iute și de atent, o să văd una. „Uită-te acolo! O vezi? Are păr roșcat și coadă verde.“ M-am uitat și m-am tot uitat, dar n-am văzut-o.

Charlie clătină din cap. Apoi luă din bolul de pe masă o mână din amestecul de nuci și începu să le bage în gură,

mestecându-le de parcă fiecare miez era o jignire veche de douăzeci de ani, care nu fusese uitată.

— Ei bine, zise veselă Rosie, mi se pare drăguț, o adevarată figură! Trebuie să-l invităm neapărat la nuntă. O să fie sufletul petrecerii.

Fat Charlie îi explică pe scurt, în timp ce mesteca o nucă de Brazilia, că aşa ceva e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti la o nuntă: tatăl tău care apare și care devine sufletul petrecerii. Tatăl lui era, fără urmă de îndoială, cea mai jenantă persoană de pe Pământul lui Dumnezeu. Era bucuros că nu-l văzuse pe țapul acela bătrân de mulți ani și cel mai bun lucru pe care-l făcuse mama lui fusese să-l părăsească și să vină în Anglia, ca să locuiască împreună cu mătușa Alanna. Și-și întări spusele declarând categoric că preferă să fie afurisit, de două ori afurisit – ba chiar de trei ori afurisit –, decât să-l invite pe tatăl lui la nuntă. De fapt, zise Fat Charlie, încheind discuția, *cel mai bun lucru* din faptul că se căsătoreau era că *nu* trebuie să-l invite pe tăticul lui la nuntă.

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe chipul lui Rosie și sclipirea rece din ochii ei – de obicei prietenoși – și se corectă imediat, explicându-i că era vorba de al doilea lucru bun, dar era deja prea târziu.

— Trebuie să te obișnuiești cu ideea, zise Rosie. La urma urmei, o căsătorie este ocazia minunată de înlăturare a barierelor și de construire a unor punți. Ai ocazia să-i arăți că nu-i porți ranchiună.

— Dar îi port ranchiună. Și încă cum!

— Ai adresa lui? Sau un număr de telefon? Ar fi bine să-i telefonezi. O scrisoare e puțin cam distanță când unicul tău fiu se căsătorește... ești singurul lui fiu, nu-i aşa? Are e-mail?

— Da. Sunt singurul său fiu. Nu știu dacă are sau nu e-mail. Probabil că nu are.

Scrisorile sunt numai bune, își zise el. Se pot pierde la poștă.

— Ai o adresă sau un număr de telefon?

— N-am, răsunse sincer Charlie.

Probabil că tata se mutase. Poate plecase din Florida și se duse într-o altă locație unde nu există telefoane. Nici adresă.

— Cine are? întrebă tăios Rosie.

— Doamna Higgler, răsunse Fat Charlie, renunțând la orice împotrivire.

Rosie îi zâmbi dulce.

— Și cine-i doamna Higgler? întrebă ea.

— O prietenă a familiei. Când erau copil, locuia lângă noi.

Discutase cu doamna Higgler cu mulți ani în urmă, când mama sa era pe moarte. Îi telefonase doamnei Higgler la cererea mamei, ca să-i transmită mesajul tatălui lui Fat Charlie și să-i spună să ia legătura cu ea. La câteva zile după aceea, Charlie găsise un mesaj pe robotul telefonic, lăsat în timp ce fusese la serviciu. Vocea era, fără urmă de îndoială, a tatălui său, chiar dacă ceva mai îmbătrânită, și părea a unui om puțin beat.

Bătrânul spusese că nu-i mergea prea bine și că treburile îl țineau în America. Apoi adăugase că mama lui fusese o femeie a naibii de bună. La câteva zile după aceea, o vază cu flori asortate fusese livrată la spital. Mama lui Fat Charlie mărâise când citise cartea de vizită.

— Crede că poate scăpa de mine atât de ușor? zisese ea. Are el ceva în minte, sunt sigură.

O pusese pe infirmieră să așeze florile la loc de cinstire lângă patul ei și-l întrebaseră pe Fat Charlie de mai multe ori după aceea dacă aflase ceva despre intenția tatălui său de a o vizita înainte de a-și da sfârșitul. Fat Charlie îi spusese că

nu aflase nimic. Ajunsese să urască întrebarea și răspunsul, precum și expresia de pe figura ei când îi spunea că tatăl lui n-o să vină.

După părerea lui Fat Charlie, cea mai rea zi fusese cea în care doctorul – un omuleț morocănos – îl luase deoparte și-i spusese că n-o să mai dureze mult, că mama sa se stingea iute și că tot ce se putea face era s-o țină într-o stare lipsită de chinuri până se termina totul.

Fat Charlie dăduse din cap aprobator și se dusese la mama lui. Ea îl luase de mâna și-l întrebăse dacă își amintise să plătească factura la gaze, când pe corridor începuse larma – un zăngănit, un bocănit, un ciocănit, un bubuit, felul de zgomot care nu se aude în spitale, unde afișele de pe perete cer liniște, iar privirile tăioase ale infirmierelor întăresc această cerință.

Zgomotul devenise tot mai puternic.

Pentru o clipă, Fat Charlie crezuse că avea loc un atac terorist. Mama zâmbise auzind gălăgia.

— „Yellow Bird”, șoptise ea.

— Poftim? întrebăse Fat Charlie, speriat că mama își pierduse luciditatea.

— „Yellow Bird”, spusese ea, mai tare și mai sigură. Astă cântă.

Fat Charlie se dusese la ușă și se uitase afară.

Pe corridorul spitalului venea – ignorând protestele infirmierelor și privirile pacienților în pijamale și ale familiei acestora – ceea ce părea a fi o foarte mică formație de jazz din New Orleans. Un saxofon, o tubă și o trompetă. Și un bărbat enorm, care avea atârnat de gât un contrabas. Un individ cu o tobă mare, care bătea în ea. Iar în fruntea găștii, într-un costum elegant în carouri, cu pălărie și cu mănuși galbene ca lămâia, mergea tatăl lui Fat Charlie. Nu cânta la niciun instrument, ci bătea step de-a lungul